

EMMELIE
Uggla

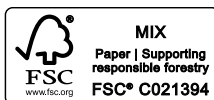
FÖR EVIGT GLÖMD

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning på Bokförlaget Forum

Bortförda (2023)

Älskarinnan (2024)

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Copyright © Emmelie Pettersén Uggla 2026

Utgiven enligt avtal med Salomonsson Agency

Omslag: Michael Ceken

Tryckt hos ScandBook EU, 2026

Första tryckningen

ISBN 978-91-37-16380-2

*Till min mamma och mina syskon
som alltid finns där för mig,
och mina barn som betyder allt.
Men särskilt till dig, pappa, som letade dig in i boken.*

Han ligger redan i sängen när det ringer på dörren. Stanken säger mig att han inte har långt kvar innan han är bortom räddning och allt är fullbordat.

Egentligen borde jag sitta kvar i vardagsrummet, vänta i tystnad. Ändå kan jag inte motstå att se efter vem det är som står därute. Jag smyger fram till dörren och kikar ut genom titthålet.

Några minuter, tänker jag som i ett mantra. Allt som behövs är några minuter till utan att några nödnummer slås.

Jag flinar till när jag ser honom. Det är bara så osannolikt att *just han* ska ringa på, *just nu*.

Ödet, hinner jag tänka innan jag mot bättre vetande öppnar dörren.

Clara

”Clara?”

Det tar Clara ett ögonblick att registrera att det är henne läkaren ropar på.

Hon reser sig hastigt och fumlade med mobilen innan hon får ner den i handväskan. Hon får läsa vidare i Stina Johanssons artikel lite senare.

”Det är jag”, säger hon pipigt.

Läkaren väntar några sekunder på att hon ska ta sig fram genom det överfulla väntrummet. Han ser vänlig men trött ut. Kanske trettiofem. Först när Clara närmar sig inser hon att han nog snarare är runt femtio. Det är den pojaktiga luggen som får honom att verka yngre.

Läkaren går före henne genom korridoren med långa steg. Clara försöker haka på men måste flytta på sig för en pappa som är på väg åt andra hållet med sitt barn. Pappan fäster blicken på hennes näsa. Antagligen är finnen som hon vaknade med i morse nästan självlysande i korridorens kalla ljus. Hon borde skaffa lugg för att dölja en del av de återkommande blemmorna. Eller burka.

Läkaren har stannat en bit längre ner i korridoren med rynkad panna. Men så får han syn på Clara och rynkorna slätas ut.

”Här ska vi vara”, säger han med en inbjudande gest mot rummet.

Clara kliver in.

Kontoret påminner mest om en skrub. Utöver läkarens arbetsplats, ett skrivbord, finns det bara plats för två besöksstolar och en brits.

Clara blir stående borta vid skrivbordet och far med blicken över datorskärmen och tangentbordet. Det finns två post-it-lappar fästa på kanten av skärmen. Ett inlogg på den ena.

”Slå dig ner”, säger läkaren.

Hon sätter sig på en av de stoppade tygstolarna och metallbenen gnäller till mot plastmattan. Läkaren sätter sig vid skrivbordet, tar på sig läsglasögon och öppnar något på datorn. Sedan är han tyst en lång stund.

Clara önskar att de bara skulle ha skickat ett brev med provsvaren istället. Så gör vården när man testas för livmoderhalscancer. Men kanske är det annorlunda eftersom hon inte bara fick göra en mammografi och ultraljud av bröstet utan även fick ta vävnadsprover av två lymfkörtlar.

Ultraljudsläkaren sa i varje fall att det såg fint ut. Att den där biopsin mest var för säkerhets skull eftersom Clara sa att hon inte känt knölen tidigare. Clara har levt på det där ”det ser fint ut” i flera veckor.

Nu önskar hon ändå att Felix hade varit med. Det kändes bara så fånigt att han skulle boka om sina möten.

Läkaren tar av sig glasögonen igen och rullar ut till kanten av skrivbordet så att det inte längre finns något mellan honom och Clara. Han lutar sig framåt med armbågarna på knäna. Glasögonen dinglar mellan fingrarna.

”Vi har inte träffats förut, jag heter Martin Jakobsson och är överläkare här på onkologen.”

”Trevligt”, säger Clara och nickar mot honom. ”Clara.” Hon ångrar sig genast, han har ju just ropat upp hennes namn.

”Hur mår du idag?” frågar han.

Hon slår armarna om sig.

”Bra. Du då?”

Doktor Martin rätar en aning på sig. Ler hastigt.

”Tack, jag mår bra. Det är inte så att någon skulle följa med dig hit men är försenad? Vi kan vänta om du vill.”

Det kittlar till i Claras bröstkörg. Varför behöver hon någon med sig? Fast det kanske är en fråga alla får?

”Nej, förlåt, borde jag ha det?”

Läkarens bröst häver sig och han ser ner i golvet. Verkar överväga frågan innan han tittar upp på henne med sina bruna, vänliga ögon.

”Vi kan boka en ny tid om du vill?”

Luften slås ur Claras lungor. Hon drar ett kort andetag, ett till, ännu ett. Ändå når de inte ner.

Doktor Martin rynkar pannan och rullar ännu lite närmare. Han ser ut att vilja lägga en hand på hennes knä.

Clara tänker inte på några villkor boka om besöket. Bara att läkaren föreslår det betyder att han har dåliga nyheter, och hon kan inte gå hem med den vetskapen. Hon kommer inte att kunna sova innan hon vet. Dessutom är det aldrig lika allvarligt i verkligheten som i ens eget huvud. Visst är det så?

Clara får äntligen ner luft i lungorna.

”Nej, det är bättre om vi tar det nu.”

Doktor Martin lägger ifrån sig glasögonen på skrivbordet.

”Vi har fått dina provresultat”, säger han och rätar på sig. Gömmer sig bakom en mask av professionalitet. ”Vi är flera stycken som har tittat på dem och funderat på operabilitet. Men...” Hans bröst häver sig på nytt och något bryter igenom professionalismen. En man som helst av allt skulle vilja vara någon annanstans. ”Spridningen är för stor. Vet du vad metastaser är?”

Clara vet precis vad metastaser är. Bättre än de flesta.

Hon får till en liten nickning.

Doktor Martin harklar sig.

”Du har bröstcancer i fjärde stadiet. Röntgen visar metastaser både i lungorna, levern och skelettet.”

Cancer. Ordet fick henne att ligga sömlös efter att farmor gick bort. De brukade stå varandra nära, men Clara drog sig undan när farmors kinder blev alltmer insjunkna. När canceren åt henne inifrån. Det var rent av det som en gång i tiden förenade Clara och sambon Felix. Att de båda hade förlorat någon de älskade till canceren.

Ändå har hon läst att cancer idag inte är samma dödsdom som det brukade vara. Vetenskapen har gått framåt, behandlingsteknikerna är bättre.

Munnen är så torr att Clara bara väser när hon försöker ställa en fråga. Doktor Martin väntar tålmodigt på att hon ska få fram orden.

”Så kemoterapi?” får hon till sist ur sig.

”I det här skedet . . .” Doktor Martins beklagande ansiktsuttryck räcker. Men han är läkare, orden ska ut. ”Du förstår, i ditt fall när canceren har spritt sig till skelett och lungor . . . Vi kan så klart försöka med kemoterapi och strålning men . . .” En paus. ”Som jag nämnde har jag diskuterat med mina kollegor. När prognosen är så här dålig är vår rekommendation faktiskt bara palliativ vård.”

”Palliativ vård?”

Doktor Martin nickar.

”Det finns väldigt bra smärtlindrande metoder i livets slutskede.”

Clara försöker släppa ut luften ur lungorna men det går inte, den verkar ha fastnat där.

Hon är tjugonio år gammal. Hur kan hon närma sig någon form av slutskede?

”Men jag mår ju bra. De sa att det såg fint ut.”

Doktor Martin hajar till och ögonen vidgas en aning.

”Vem sa det?”

”Hon som gjorde ultraljudet.” Orden kommer med en liten luftstöt.

”Aha.” Doktor Martins ögon blir milda igen. ”De flesta av metastaserna fanns utanför bröstet och då syns de inte när man gör ultraljud. Bara vid röntgen. Jag gissar på att du inte fick svaren från mammografin på en gång.”

Claras ögon känns märkligt torra, precis som munnen. Nej, det fick hon väl inte. Mammografin gjordes av en sköterska som nästan inte svarade på frågor. Ultraljudet hade däremot skötts av en läkare.

”Vad är prognosen då?” frågar Clara.

”Tre månader, kanske sex.”

Resten av besöket är ett enda blurr. Doktor Martin pratar om en psykolog han vill att hon ska träffa. Sedan ännu mer om smärtstillande och sjukskrivning. Eftersom Clara inte känner av sjukdomen än tänker han sjukskriva henne för depression. Självklart ska hon inte behöva jobba. Han lägger handen på hennes axel när han slutligen verkar ha fått ur sig allt som ska sägas.

”Vill du ringa till någon? Du kan vänta härinne så länge?”

Hon skakar på huvudet. Det har blivit svårare att andas för varje minut som passerat, nu vill hon bara härifrån.

”Jag är så ledsen”, säger doktor Martin när hon kliver ut i korridoren.

Clara kan inte svara, nickar bara och stänger dörren bakom sig. Hon går några steg och tar upp mobilen men ringer inte till någon. Det är för många människor i korridoren. Läka-re, sjuksköterskor och patienter. Alla är på väg någonstans, ointresserade av Clara. Ändå känns det som om orden hon kommer att yttra skulle skära genom deras grå vardag. Dra deras blickar till sig, fulla av medkänsla men också lättnad över att de inte är hon.

Hon försöker svälja klumpen i halsen och ser ner i lino-

leummattan som sträcker sig genom Södersjukhusets långa korridor. Den är fylld av glidspår från skor och kanske däck från bårar.

En äldre man med rullator hasar mot henne. Tätt efter honom följer en medelålders kvinna klädd i ytterrock. Antagligen en dotter. Hon har ett lidande uttryck klistrat över sitt trötta ansikte. Det stinker av urin när ekipaget passerar och Clara slås av att hon aldrig kommer att hinna se sina föräldrar åldras in i ovärdigheten. Hon kommer aldrig att hjälpa mamma till rullatorn eller hälsa på vareviga dag för att rasta deras odrägliga hund när föräldrarna inte längre orkar.

Clara kramar hårt om mobilen.

Orättvist. Det är ordet som gång på gång tränger upp i henne. Hon är bara tjugonio år men har ändå pensionssparat ett bra tag. Kanske är hon lite rundare än hon borde, men hon tränar för att må bra. För att leva länge. Hon har inte ägnat livet åt att supa skallen av sig. Istället gick hon rakt på juridikstudier och därefter ting på förvaltningsrätten. Och sedan till revisionsbyrån där hon började jobba med moms.

Visst har hon haft andra drömmar, som att bli journalist och få gräva i saker. Att få resa över hela världen. Fast i slutänden har hon intalat sig att trygghet är viktigare, att hitta ett jobb som leder till en fin pension.

Hon kommer aldrig att gå i pension.

Två kvinnor närmar sig och Clara stannar, trycker sig mot väggen. De tittar inte ens på henne. Båda är lika hålgöda trots att antagligen bara en av dem är sjuk. Det blir väl så för de närstående. Den som är sjuk kan i varje fall kämpa mot sjukdomen, den närstående kan bara hoppas. Borde Clara kämpa ändå? Tjata sig till strålning och kemoterapi för familjens skull?

Doktor Martin tycktes mena att det enda behandling skulle leda till var att hon överlevde några månader till. Clara minns

hur farmor mådde på slutet. Behandlingen tycktes plåga henne mer än sjukdomen.

Clara ser på telefonen i sin hand. Om man verkligen brydde sig om patienterna skulle det finnas en särskild tjänst för sådant här.

En läkare som lämnade dödsbesked till familjen.

Han

Det sägs att föräldrar inte har så stor påverkan på barn, att de formas mer av vänner och syskon. Fast det är om du har bra föräldrar. Usla föräldrar kan fucka upp barn helt, så kanske är jag bara resultatet av min barndom.

Det var i varje fall vad min första psykolog sa. Nästa sa att jag bara var som pojkar är mest. Att min aggressivitet var helt naturlig, särskilt eftersom jag genomgått ett trauma. Fast jag hade alltid varit arg, skillnaden var bara att jag under några år inte längre klarade att maskera min ilska. Istället växte den tills den ägde mig helt.

Till sist släppte skolan sitt grepp om mig och jag tvingades inte längre gå till kuratorer och psykologer. Jag fortsatte till Komvux och lämnades ensam i samhället som den arga, unga vita man jag var. Ett samhälle som ständigt påminde mig om att jag var själva skälet till rötan i världen.

Som om jag inte redan visste det.

De kommande åren kände jag mig som en levande död. Jag tycktes helt enkelt vara oförmögen att göra avtryck på min omvärld hur mycket jag än försökte. Självljart övervägde jag självmord, men vad skulle det vara bra för? Sannolikt skulle jag bara ligga och ruttna tills grannarna klagade på lukten. Om jag nu skulle dö på riktigt ville jag i varje fall lämna någon form av eftermäle.

Det ledde tankarna till skolskjutningar. Det var inte mitt fel

att jag var till brädden fylld av hat. Det var mammas, pappas och skolans fel. Ja faktiskt hela samhällets. Och nu skulle jag hämnas genom att visa hela världen vilket monster den gjort mig till.

Jag slängde ut en fråga på Snapchat och fyra dagar senare hade jag ett vapen. Kvällen innan jag skulle avsluta allt gick jag ut på krogen. Det var tänkt som ett sista farväl, en påminnelse om hur ensam jag var till och med bland folk. Men en halvtimme efter att jag beställt min första öl slog *hon* sig ner bredvid mig.

”Får jag bjuda dig på en öl?” frågade hon.

”Vill du bjuda *mig*?”

Hon svarade något om hur tråkiga alla här var och fick mig nästan att le. Min blick gled till kompisen som hon lämnat bakom sig.

”Musse klarar sig”, sa hon när hon följde min blick. ”Jag lovar.”

Fyra timmar senare ville jag inte längre dö. Jag kan fortfarande förundras över att ett enda möte kunde förändra så mycket.

Hon flyttade in hos mig efter bara några veckor och de kommande månaderna var vi oskiljaktiga. Varenda gång hon tog mina händer och såg på mig med de där stora ögonen kände jag mig hel. Hon lyssnade inte bara på vad jag sa, hon *förstod* mig. Dessutom lärde hon mig att se helt andra saker än de jag hittills ältat i min ensamhet.

En helt ny typ av hat.

Clara

Clara hittar ett hörn i entréhallen där hon tror att hon kan få vara i fred och ringer sin mamma. Kanske borde Clara börja med Felix men han förtjänar att få höra om cancern öga mot öga.

”Hej älskling”, säger mamma. ”Jag sitter hos frisören, kan jag ringa dig senare?”

Clara är så nära att be om ursäkt och lägga på, säga att hon kan messa. Men hon måste säga det här nu. Hon kommer inte att ringa en andra gång.

”Nej, förlåt, jag var just hos läkaren. Jag har kollat en knöl i bröstet.”

Det blir tyst i luren förutom ett avlägset ljud från en hårfön.

”Den . . . det . . . det är cancer”, säger Clara.

Om det inte vore för ljudet från fönen skulle Clara tro att samtalet brutits.

”Mamma?”

”Men gumman . . . du menar . . . är du säker?”

Clara ser mammas mjuka blick för sitt inre. Den hårda knuten som håller tillbaka håret. Det är det enda med mamma som är hårt.

Claras röst skälver till.

”De säger att jag bara har några månader kvar.”

Mamma kvider i telefonen.

”Men om de just upptäckte den? Är du där hos dem nu? Kan jag få tala med läkaren?”

”Läkaren är inte här. De hittade inte knölen precis nu, mamma. Jag har vetat några veckor men jag ville inte oroa dig. Jag . . . förlåt.”

Mamma är tyst en stund men Clara tycker sig höra en snörvling.

”Var är du?” frågar mamma till sist hest. ”Jag kommer på en gång.”

Skuldkänslorna växer i Claras bröst, men hon orkar inte träffa mamma.

”Förlåt mamma, kanske senare.”

En ny snörvling i luren.

”Okej, jag förstår”, säger mamma. ”Felix då, vad säger han?”

”Det är tungt så klart”, säger Clara och tänker på samtalet hon snart kommer att ha. Att Felix just nu sitter ovetande hemma vid datorn.

Det är inte hans fel, viskar en röst i hennes huvud. Han följde med till vårdcentralen. Du sa att han inte behövde följa med idag.

”Men visst stöttar han dig?” frågar mamma.

”Självklart.”

Tystnaden fyller luren. Claras hjärna famlar efter något att säga men ingenting kommer.

”Diskuterade ni en behandlingsplan?” frågar mamma. ”När ska den påbörjas?”

”Det är inte lönt. Men jag ska gå till en psykolog och så. Förlåt mamma, jag måste sluta, Felix väntar på mig.” Lögnen kommer så lätt. Men hon hoppas att mamma ska lugna sig när hon tror att Clara har Felix hos sig.

”Ja, så klart. Ring när du vet mer eller om du behöver prata.”

”Mm, tack.” Clara pausar. ”Älskar dig.” Det skaver när hon säger det. Hur länge sedan var det egentligen hon sa det senast? Annat var det när hon var liten. Då tävlade de om att säga att de älskade varandra.

Jag älskar dig!

Jag älskar dig mer!

Sedan i kör så snabbt som båda förmådde:

Jag älskar dig mest i hela universum!

Eller var det Clara och pappa som brukade säga det?

Mamma är tyst en sekund och Clara vet inte om det beror på chocken att höra Clara yttra just de orden eller tvekan om vad hon ska svara.

”Jag älskar dig med, min fina dotter”, säger mamma till sist.

Det dåliga samvetet slingrar sig runt ångesten när Clara trycker bort samtalet.

Tre till sex månader. Det är den tid hon har att reparera relationen med sin mamma. Och sin pappa. Fast pappa har aldrig försökt på samma sätt som mamma.

Jag älskar dig mer.

Clara skyndar på stegen, passerar den halvtomma cafeterian, sedan snurrdörrarna innan hon omsluts av den kyliga april-luften. Det blir lite lättare att andas när hon lämnar sjukhuslukterna bakom sig. Nu vill hon bara hem. Lägenheten ligger ett stenkast bort på Ringvägen.

Mobilen surrar till av ett mess men Clara struntar i det. Hon vet redan att det är mamma. Messet kommer att följas av många till.

Oron suger till i maggropen när Clara tänker på det kommande samtalet.

När Felix mamma dog lämnades ett öppet sår i honom som fortfarande inte ens tycks ha fått den tunnaste skorpa. Clara förstår att det inte går att jämföra att förlora en mamma med att förlora sin farmor. Ändå finns det beröringspunkter. Clara drog sig också undan istället för att stötta.

Hon går långsamt förbi de långa sjukhusbyggnaderna och vidare ut på trottoaren längs den tungt trafikerade vägen. Hela hon känns stum, som när allt blod skärs av från en kroppsdel.

Två år, så länge har hon och Felix varit tillsammans efter att

de träffades på juristutbildningen i Uppsala. Han hade börjat plugga i Stockholm men fått nog av att man bara hängde med de man växte upp med.

Hon stannar upp vid ett övergångsställe när en cyklist susar förbi i en fladdrande trenchcoat, helt obrydd av att Clara vill passera. Bilen som följer strax efter ökar till och med farten en aning.

Vad är det med Clara som gör henne så enkel att ignorera? Något hettar till i henne och hon kliver ut på övergångsstället. Fast nu är gatan tom. Bara det känns som ett misslyckande.

Hon slinter på trottoarkanten när hon når andra sidan och tar några stapplande steg. Det bränner bakom ögonlocken.

Bara Clara, brukar Felix kärleksfullt skratta när hon kltantar sig. *Ingen finesse, bara Clara.*

Fast nu kommer det inte bara vara Clara. Det kommer att vara Clara med cancern. Hon stannar upp och tar ett djupt andetag.

Felix mamma insjuknade i bröstcancer när han var tolv. Då behandlade sjukvården henne och opererade bort båda bröstten. Det var en svår tid men hon tillfrisknade trots att pappan lämnade dem för en annan kvinna.

Clara har träffat Felix pappa och den nya frun. Båda är trevliga. Ganska vanliga, som folk är mest. Men när de ses tänker Clara alltid på att pappan faktiskt lämnade sin fru när hon behövde honom som mest.

Felix gjorde samma sak. Han tog sin tillflykt till den nya familjen när mammans cancer kom tillbaka två år senare och hon gick bort. Men Felix var inte mycket mer än ett barn. Dessutom har Clara varit med om samma sak. Det är ett av de sista tydliga minnena som hon har från tiden före pappas olycka. Hur han försökte övertala Clara, då tio år, att följa med till sjukhuset för att säga farväl till farmor. Underbara, älskade farmor som hade förvandlats till ett obehagligt, uttorkat skelett.

Kanske är Claras sjukdom straffet, hon kommer inte ens få chansen att skaffa barn som drar sig undan.

Tre till sex månader. Då borde Clara hinna uppleva sommaren, visst borde hon?

Det är den tanken som slutligen får halsen att knyta sig och tårarna att fylla ögonen. Hur sorglig är hon inte? Borde hon inte vilja göra något storslaget av sin sista tid i livet, inte bara uppleva en sommar till?

Hon drar upp kragen för att det inte ska synas att hon gråter när hon skyndar vidare på trottoaren. Under några steg hulkar hon så mycket att hon måste stanna.

Två tonårstjejer i alldeles för tunna jackor passerar och hon undviker deras blickar. En av dem vrider på huvudet. Säger något till den andra och nickar åt Claras håll.

För någon sekund är det som att förflyttas tillbaka till högstadiet. Glingarna från poppistjerna om att Clara borde banta. Hon väger lika mycket nu som då och alla andra tycks ärligt talat ha hunnit ifatt. Ändå har Clara fortfarande svårt för tonåringar.

Hon försöker skaka av sig tjejernas blickar och letar inom sig själv efter något annat att längta till än en enda sommar. En dröm hon vill avsluta, något hon vill uppleva. Men hon hittar ingenting.

Hennes liv har varit inrutat så länge hon kan minnas. Delvis beror det på alla bråk när hon var barn. Då blev ordningen hennes räddning. Planen framåt allt.

Hon har aldrig vågat stanna upp och fundera på det här med lycka. För är inte lycka något som hägrar i fjärran? En plats du kommer till efter att ha gjort allt rätt?

Men när Clara nu tänker på sitt liv känns det bara som en lång, tråkig arbetsdag. Det vildaste hon gjort är att starta en podd. Det var den där annars begravda journalistdrömmen

som drev henne till det. Men det slutade med att podden fick handla om skatt, det kunde Clara trots allt använda på sitt CV.

Så typiskt henne ändå.

Felix sitter i ena hörnet av den vita soffan i vardagsrummet när hon kommer. Han har som alltid datorn i knäet och en av de orange kuddarna bakom ryggen. Taklampan är släckt men golvlampan vid teven och den lilla vita lyktan i fönsterkarmen fyller rummet med ett varmt ljus. En kaffekopp står utan underlägg på det låga soffbordet i körsbärsträ. Alltid samma sak, hur mycket hon än tjarar.

Felix gick några terminer efter henne på juristlinjen och tog examen för bara ett år sedan. Då startade han genast eget. Ibland har han föreslagit att Clara ska göra samma sak, eller åtminstone arbeta ihop med honom. Men vem ska då betala alla räkningar? Hans firma går fortfarande inte med vinst.

Clara stannar på tröskeln till vardagsrummet med ytterkläderna på.

Det finns en svag sötaktig rökluft som får illamåendet att stiga i henne. Har Felix ex Julia varit här igen? De verkar alltid lika förvånade när hon påpekar att det luktar som om någon rökt på. Som två idiotiska barn.

Nu förstår jag faktiskt inte.

Åh, kanske menar du rökelsen jag tog med?

Clara sväljer och ser sig om. Julia är i varje fall inte här just nu.

Felix är djupt försjunken i något. Det rödlätta håret är rufsigt och den blå blicken fäst vid datorn.

”Hej älskling”, säger han utan att titta upp.

”Hej.”

Han kastar en hastig blick på sin nya Apple watch. En julklapp från Clara.

”Är inte du lite tidig?”

”Jag var på sjukhuset”, säger hon.

”Ah, visst ja.” Han skriver något på datorn. ”Gick det bra?”

Nej, det gick inte bra. Ändå är hennes första instinkt att linda in det. Säg något som inte känns så jobbigt för honom. Eller är det sig själv hon vill skona?

”Inte helt.”

Felix tittar fortfarande inte upp.

”Mm, vad bra.”

”Du lyssnar inte”, säger hon.

Äntligen lyfter han blicken från skärmen. Han ser åtminstone inte hög ut.

”Va?”

Hon borde sätta sig ner, ta hans händer i sina. Göra som läkaren nyss, förbereda Felix på dåliga nyheter. Men tårarna är på väg, hon måste hinna få ur sig det.

”Jag . . . jag har cancer”, snörvlar hon och svajar till. Tar stöd mot dörrkarmen.

Felix sitter kvar vid datorn, munnen är halvöppen.

”Vadå cancer?”

”Bröstcancer, fjärde stadiet.”

Felix rör sig fortfarande inte. Hela han tycks ha fryst fast.

”Men vad pratar du om? De sa ju att allt såg fint ut.”

Clara skakar på huvudet.

”Jag är döende”, viskar hon. Hon försöker berätta med ögonen vad hon behöver när orden inte vill.

Krama mig, snälla krama mig.

Ändå sitter Felix bara där och ser på henne med blicken grumlig av tankar.